

РАН БОСИЛЕК ВИСЯЩИ ДВОРЦИ

chitanka.info

Имало едно време единъ беденъ човѣкъ. Като умрѣлъ, оставилъ трима синове. Двамата, по-голѣмитѣ, решили да тръгнатъ да дирятъ щастие по свѣта.

Малкиятъ братъ имъ рекълъ:

— И азъ ще дойда съ васъ.

Но братята му отвърнали:

— Не си ни притрѣбвалъ. Ти за нищо не си годенъ. Най-добре е да си останешъ тука и да се ровишъ въ пепельта край огнището.

— Щомъ е тъй, азъ самъ ще отида, кждето си искамъ, — рекълъ малкиятъ братъ.

По-голѣмитѣ братя тръгнали на пжтъ. Вървѣли, вървѣли, спрѣли се въ гжста гора. Седнали да си починатъ и да похапнатъ.

Дошла при тѣхъ немощна бабичка. Рекла имъ:

— Моля ви се, добри люде, дайте ми нѣщичко за ядене! Сто години нищо не съмъ хапвала.

Момцитѣ се засмѣли и отвърнали:

— Щомъ толкова години си изтърпѣла да не ядешъ, ще потраешъ още малко! И ние нѣмаме кой знае колко ядене.

Братята продължили пжтя си.

Стигнали до единъ дворець. Помолили да ги приематъ на работа. Приели ги.

Като заминали братята, малкиятъ братъ презрамилъ една торбичка, сложилъ въ нея каквото намѣрилъ вкжщи за ядене, взелъ стара пушка съ разваленъ спускъ и тръгналъ да дири щастие по свѣта.

Вървѣлъ, вървѣлъ, навлѣзълъ въ сжщата гора, гдето били по-рано братята му. Седналъ на една поляна, да си почине и похапне.

Като си свалилъ торбичката, той погледналъ нагоре и видѣлъ на едно дърво листъ хартия и нѣщо нарисувано върху хартията. Снелъ рисунката и видѣлъ върху хартията нарисуванъ лика на много хубаво момиче. Той впилъ очи въ рисунката. Изведнажъ при него дошла сжщата немощна бабичка и рекла:

— Моля ти се, синко, дай ми нѣщичко да похапна! Цѣли сто години залкъ не съмъ слагала въ устата си!

— Тогава хапни си, бабо!

Момъкътъ й далъ всичко, що ималъ въ торбата за ядене.

Бабата хапнала добре. Когато си тръгнала, рекла на момъка:

— Благодаря ти, синко! Досега никой не ми е казвалъ така нѣжно „бабо“ и никой не се е отнасялъ толкова добре спрямо мене. Искамъ да ти се отплатя.

Тя му дала кълбо конци и добавила:

— Вземи това кълбо. Като го търкулнешъ, то ще те заведе, кждето пожелаешъ. Едно нѣщо не забравяй! Не гледай тая картина! Захвърли я нѣкъде, защото тя ще ти донесе нещастие.

— Добре, бабо, — рекълъ момъкътъ, но не захвърлилъ картината.

Той търкулналъ кълбото съ концитѣ и тръгналъ подиръ него.

Скоро стигналъ до двореца, въ който работѣли двамата му братя.

Момъкътъ помолилъ царскитѣ люде да го взематъ на работа.

Отговорили му, че не могатъ да го приематъ, защото вече други двама като него постъпили преди нѣколко деня на работа.

— Моля ви се, приемете и мене! — настоявалъ малкиятъ братъ. — Все ще се намѣри работа още за единъ работникъ.

Съгласили се да го приематъ за работникъ въ царскитѣ обори.

Момъкътъ обичалъ конетѣ. Работѣлъ отъ сърдце. Обикнали го всички. Когато му оставало време, той излизалъ горе въ царската плѣвня и гледалъ картината, която билъ закачилъ въ единъ жгълъ. Братята му били лениви и несржчни. Затова не ги гледали съ добро око въ двореца. Тѣ завиждали на малкия си братъ и гледали да го злопоставятъ предъ началника на царскитѣ обори. Единъ день тѣ отишли при него и рекли:

— Новиятъ работникъ е идолопоклонникъ. Не бива да остане повече въ двореца. Той се кланя предъ една картина, вмѣсто предъ икона. Тая картина е закачена горе въ плѣвнята.

Началникътъ провѣрилъ това, що му съобщили братята, явилъ се предъ царя и рекълъ:

— Царю честити, има единъ новъ работникъ въ царскитѣ обори, който е идолопоклонникъ. Кланя се на женски ликъ, закаченъ въ плѣвнята.

Но царътъ отговорилъ:

— Нѣмамъ време сега да се занимавамъ съ твоитѣ идолопоклонци. Азъ мисля день и нощъ за моитѣ обични дъщери, които отвлѣче страшно чудовище.

Царскитѣ люде продължавали да приказватъ за идолопоклонника. На царя още нѣколко пжти съобщили за чудния човѣкъ. Най-после той отишелъ да го види въ плѣвнята. Съгледаль картината и позналъ лика на най-малката си дъщеря.

Като научили по-голѣмитѣ братя, че царьтъ позналъ една отъ дъщеритѣ си въ картина, която постоянно гледаль братъ имъ, отишли при царя и му рекли:

— Царю честити, братъ ни знае кжде сж твоитѣ дъщери и се хвали, че може да ги освободи отъ страшното чудовище.

Царьтъ тозчасъ отишелъ при малкия братъ и му рекълъ:

— Ти си знаелъ кжде сж моитѣ дъщери и си можелъ да ги отървешъ отъ чудовището. Тръгни веднага и ги доведи! На тая картина, която ти постоянно гледашъ, е нарисувана най-малката ми дъщеря. Значи, ти наистина знаешъ кжде сж дъщеритѣ ми.

Момъкътъ извикалъ изненаданъ:

— Азъ дори не зная, че образътъ върху картината е на царска дъщеря. Но щомъ заповѣдашъ, царю честити, ще се помжча да намѣря и да доведа дъщеритѣ ти. Само ще ти се помоля, да ми дадешъ три дена срокъ — да си помисля, какъ трѣбва да почна издирването и какъ мога да погубя страшното чудовище.

— Добре, — съгласилъ се царьтъ.

Още сжщия денъ момъкътъ взелъ кълбото съ концитѣ, търкулналь го и тръгналь подиръ него. Стигналь при сжщата бабичка, която му дала кълбото. Разказаль й, какво иска царьтъ отъ него.

Бабата му рекла:

— Вземи старата си пушка. Поискай отъ царя да ти даде триста кошници съ пирони, триста кола ечемикъ, триста свине и триста вола заклани. Търкулни кълбото, тръгни следъ него, а следъ тебе — керванитѣ съ пиронитѣ ечемика, свинитѣ и воловетѣ. Кълбото ще те заведе до единъ орелъ и до едно малко чудовище. Тѣ ще те опжтятъ по-нататкъ.

Момъкътъ се върналь въ двореца, взелъ старата си пушка и помолилъ царя да му даде всичко, каквото му изброила бабата.

Царьтъ далъ заповѣдъ да му приготвятъ пирони, ечемикъ, свини и волове, и да натоварятъ всичко въ коли. Далъ му и опитни колари.

Момъкътъ търкулналь кълбото и тръгналь заедно съ керванитѣ подиръ него.

Вървѣлъ, що вървѣлъ — стигналъ до висока планина.

На едно дърво съгледалъ орелъ. Дигналъ пушката и се прицелилъ.

— Не ме убивай! Ще ти помогна! — извикалъ орелътъ.

— И безъ туй не ти е много вкусно месото! — отвърналъ момъкътъ. — Пъкъ и щомъ се молишь, ще ти пожаля живота.

Той свалилъ пушката. Орелътъ долетѣлъ до него и рекълъ:

— Тука горе на скалата се лута малко чудовище. То се е загубило и не може да се върне при своитѣ родители. Азъ ще ти помогна да се качишь горе и да заведешъ изгубеното чудовище при близкитѣ му. Бащата на малкото чудовище ще ти предложи богати награди за отплата, но ти избири сивото магаренце, което ще съгледашь задъ вратата на обора.

Орелътъ взелъ момъка върху гърба си и полетѣлъ надъ скалата. Кацналъ на една поляна. Момъкътъ слѣзълъ отъ гърба му. Срѣдъ поляната съгледалъ малко чудовище, което плачело, защото не можело да се върне вкъщи.

Момъкътъ отишелъ при малкото чудовище, заприказвалъ съ него и го разпиталъ кжде живѣе. После отишли при орела. Качили се двамата на гърба му, и той полетѣлъ къмъ дома на голѣмото чудовище. Стигнали предъ къщата. Момъкътъ завелъ малкото вкъщи. Чудовището, като видѣло детето си, толкова много се зарадвало, че рекло на момъка:

— Влѣзь въ моята съкровищница и си избири каквото пожелаешъ, загдето спаси детето ми!

Момъкътъ влѣзълъ въ съкровищницата заедно съ чудовището. То му предложило много злато, сребро и скъпоценни камъни. Но момъкътъ рекълъ:

— Азъ не искамъ нито злато, нито сребро, нито скъпоценни камъни. Много ще ти бжда благодаренъ, ако ми дадешъ единъ конь.

Чудовището го завело въ обора. Тамъ имало чудесни коне. Но момъкътъ спрѣлъ очи на сивото магаренце задъ вратата и рекълъ:

— Тия коне сж много голѣми и буйни за мене. Предпочитамъ ей онова магаренце задъ вратата. Като падна отъ него, нѣма да се отрепя.

На чудовището никакъ не му се давало магаренцето, но нѣмало що да стори, дало дума, трѣбвало да я изпълни.

Момъкът взел магарето съ хубаво седло и златна юзда, па си тръгналъ. Върналъ се при кервана.

Пътували дълго. Минали гори, рѣки, планини. По едно време магарето запитало момъка:

— Виждашъ ли нѣщо?

— Виждамъ само висока планина, която изглежда синя, — отговорилъ момъкътъ.

— Презъ тая планина трѣбва да минемъ, — рекло магарето.

Достигнали до политѣ на планината. Излѣзълъ предъ тѣхъ грамаденъ носорогъ и рекълъ:

— Ще ви изямъ!

Магарето рекло на момъка:

— Дай двадесетъ вола на носорога и го помоли да пробие дупка презъ планината, за да можемъ да минемъ заедно съ кервана.

Момъкътъ хвърлилъ двадесетъ вола на носорога. Като се нахранило добре грамадното животно, момъкътъ му рекълъ:

— Ще ти дамъ още двадесетъ свине, ако пробиешъ дупка презъ планината, за да минемъ заедно съ кервана.

Носорогътъ се съгласилъ. Свикалъ още носорози, и почнали да пробиватъ пътъ презъ планината.

Керванътъ преминалъ. Момъкътъ хвърлилъ на носорога двадесетъ свини, както му билъ обещалъ, и продължилъ пътя си.

Вървѣли дълго време. Магарето пакъ запитало:

— Виждашъ ли нѣщо?

— Виждамъ само небе и планини, — отговорилъ момъкътъ.

Вървѣли пакъ. Минали планини, гори, рѣки и хълмове. Отъ една височина погледнали по-надалече и по-нашироко.

— Сега виждашъ ли нѣщо? — попитало магарето.

— Сега виждамъ нѣщо много далече, ето блещи като звезда.

— Не е толкова малко, — рекло магарето.

Повървѣли още, и магарето пакъ попитало:

— Сега виждашъ ли нѣщо?

— Да, сега виждамъ да блести като луна.

— Това не е никаква луна, — рекло магарето, — а е сребърниятъ дворець, кждето трѣбва да отидемъ. Като стигнемъ тамъ, ще видишъ три змея да лежатъ предъ двореца. Отъ сто години тѣ не сж се събуджали. Зеленъ мъхъ е покрилъ очитѣ имъ. Ти ще събудишъ най-

малкия и ще му хвърлишъ петдесетъ вола и петдесетъ свине. Той ще се укроти и ще накара другитѣ змейове да те пустнатъ въ двореца.

Като вървѣли още дълго време, стигнали до сребърния дворецъ. Предъ портитѣ лежали змейоветѣ, покрити цѣлитѣ съ мъхъ.

Момъкътъ събудилъ най-малкия змей. Той махналъ мъха отъ очитѣ си, видѣлъ момъка, отворилъ уста и искалъ да го налапа. Но момъкътъ почналъ да хвърля въ устата му свини и волове. Като се наситилъ змеятъ, момъкътъ го помолилъ:

— Събуди своитѣ другари и ги придумай, да ми сторятъ пжтъ да влѣза въ двореца!

Змеятъ не се съгласилъ.

— Какъ ще направя това? — рекълъ той. — Ако ги събудя, тѣ може и мене да изядатъ, защото сто години не сж яли.

— Не се плаши, — придумвалъ го момъкътъ. — Азъ ще ти дамъ сто вола и сто свини. Ти ще дадешъ на своитѣ другари да ядатъ, като се събудятъ, и ще ги укротишъ.

Змеятъ се съгласилъ. Момъкътъ натрупалъ настрана отъ двореца волове и свини.

Младиятъ змей събудилъ другаритѣ си. Тѣ разтворили уста и почнали да душатъ. Змеятъ ги завелъ при храната. Тѣ взели да ядатъ, а презъ това време момъкътъ влѣзълъ въ двореца. Не срещналъ жива душа. Обиколилъ всички стаи. Най-после отворилъ малка врата. Въ стаята видѣлъ царска дъщеря. Тя се зарадвала много и извикала:

— Най-после и при мене дойде човѣкъ! Но по-добре е овреме да бѣгашъ, момко! Тука живѣе триглаво чудовище.

— Не се боя, — отвърналъ смѣло момъкътъ. — Нѣма да бѣгамъ, дори ако чудовището има деветъ глави.

— Добре, — рекла царската дъщеря, — опитай тогава ще можешъ ли да размахашъ оня мечъ, закаченъ на стената.

Момъкътъ не можалъ дори да помръдне грамадния мечъ.

Девојката рекла:

— Сръбни нѣколко глѣтки отъ шишето, което виси на стената. Така прави чудовището, когато иска да си послужи съ меча.

Момъкътъ сръбналъ нѣколко глѣтки отъ шишето, що висѣло на стената.

Изведнажъ сѣтилъ голѣма сила въ себе си. Хваналъ меча и го размахалъ като сламка.

Въ това време се задало чудовището и извикало:

— Мирише ми на човѣшко месо!

— Да, — отвърналъ момъкътъ, — но не ще се любовашъ дълго на тая миризма!

Сжщия мигъ момъкътъ замахналъ съ меча и отсѣкълъ изведнажъ тритѣ глави на чудовището.

Царската дъщеря се зарадвала много. Но следъ малко се натъжила и рекла:

— Мжчно ми е за сестра ми, която е открадната отъ шестглаво чудовище и живѣе въ висящъ златенъ дворецъ, далече отъ тука.

— Не тъгувай, свѣтла княгиньо, азъ ще доведа сестра ти при тебе. Ще пренеса и златния дворецъ.

Той взелъ меча и стѣклото съ питието. Излѣзълъ вънъ, възседналъ магарето и заповѣдалъ на тритѣ змея да тръгнатъ съ него.

Вървѣли дълго време. Магарето попитало:

— Виждашъ ли нѣщо?

— Виждамъ само земя, вода, небе и високи върхове, — отвърналъ момъкътъ.

Вървѣли още дълго време.

— Сега виждашъ ли нѣщо? — запитало магарето.

Момъкътъ се вгледалъ въ далечината и отговорилъ:

— Виждамъ нѣщо да блести като звезда.

— Това, което виждашъ, ще стане по-голѣмо, — рекло магарето.

Като изминали още доста пжтъ, магарето пакъ попитало:

— Сега какво виждашъ?

— Виждамъ нѣщо, голѣмо колкото луната.

— То ще стане още по-голѣмо.

Изминали дългъ пжтъ, и магарето отново попитало:

— Сега какво виждашъ?

— Виждамъ нѣщо, което блести като слънце.

— Да, това е златниятъ висящъ дворецъ, гдето трѣбва да отидемъ, — рекло магарето. — Тамъ вардятъ деветъ змея. Но ти не се плаши. Ще нахранимъ нашитѣ три змея. Тѣ ще ни помогнатъ да покриемъ спящитѣ змейове съ сухи дърва и гвоздеи, ще ги подпалимъ и ще ги изгоримъ. После змейоветѣ ще откачатъ златния дворецъ. Ти ще влѣзешъ въ него, ще убиешъ деветоглавото чудовище и ще освободишъ втората царска дъщеря.

Като извървѣли доста дълъгъ пътъ, стигнали до висящия дворець. Видѣли спящитѣ змейове. Нахранили своитѣ три змея съ свинско и волско месо. Накарали ги да покриятъ спящитѣ змейове съ сухи сжчки и да изсипятъ всички гвоздеи отъ кошницитѣ. Когато змейоветѣ изсипали и последната кошница, момъкътъ запалилъ сжчкитѣ, и змейоветѣ изгорѣли. Тогава змейоветѣ, които помагали на момъка, откачили златния дворець. Момъкътъ влѣзълъ вътре и видѣлъ, че тукъ всичко било по-хубаво отколкото въ сребърния дворець. И тукъ нѣмало жива душа. Но когато отворилъ последната стая, видѣлъ втората царска дъщеря, която лежала върху златно легло. Тя спѣла тѣй дълбоко, че изглеждала като мъртва.

Докато момъкътъ гледалъ хубавата царска дъщеря, дошло страшното чудовище и извикало:

— Мирише ми на човѣшко месо!

Но момъкътъ хваналъ здраво меча въ ржка и отвърналъ:

— Тая миризма нѣма да те безпокои дълго време!

Той замахналъ и отсѣкълъ изведнажъ всичкитѣ глави на чудовището.

Тритѣ змея нарамили златния дворець и го занесли при сребърния.

На сутринята царската дъщеря отъ сребърния дворець погледнала презъ прозореца, видѣла златния дворець, зарадвала се много и тозчасъ се втурнала и отишла при сестра си. Но тя спѣла като мъртва.

Царската дъщеря казала на момъка:

— Сестра ми е заспала дълбоко. Може да се събуди, ако се напръска съ жива вода отъ кладенеца при висящъ златенъ дворець, покритъ съ скжпоценни камъни. Въ тоя дворець е затворена най-малката ни сестра.

Момъкътъ извикалъ радостно:

— Ще направя всичко и ще отида въ тоя дворець, ще освободя най-малката ви сестра и ще донеса жива вода.

Момъкътъ яхналъ магарето и тръгналъ.

Миналъ пакъ много страни, гори, поля, планини и морета.

Единъ день магарето го попитало:

— Виждашъ ли нѣщо?

— Виждамъ само небе и земя, — отвърналъ момъкътъ.

Пжтували още нѣколко дня.

Магарето пакъ попитало:

— Сега какво виждашъ?

— Струва ми се, че виждамъ нѣщо като малка звездица, — отговорилъ момъкътъ.

Пакъ повървѣли, и магарето попитало:

— Сега виждашъ ли нѣщо?

— Сега звездицата изглежда като луна.

Пжтували още нѣколко дня.

— Ами сега какво виждашъ? — попитало магарето.

— Луната сега изглежда като слънце, — отвърналъ момъкътъ.

— Тамъ трѣбва да отидемъ, — рекло магарето. — Това е висящия златенъ дворець, покритъ съ скжпоценни камъни. Тамъ е затворена най-малката дъщеря, която бѣше открадната отъ чудовището съ деветъ глави. Най-силни звѣрове лежатъ и пазятъ предъ двореца. Но тѣ спятъ и нѣма да те чуютъ. Ти ще минешъ по обѣдъ и ще гледашъ тозчасъ да налѣшъ жива вода отъ кладенеца въ двореца, и смъртоносна вода отъ другъ кладенець при него. Само по това време може да се налѣе вода. Ако не успѣешъ презъ тоя часъ да се оттеглишъ, дивитѣ звѣрове ще те разкжсатъ.

Момъкътъ рекълъ:

— Ще направя точно така, както ме научи.

Стигнали до двореца. Всички диви животни, които пазѣли предъ входа, спѣли дълбоко.

Момъкътъ миналъ между тѣхъ. Влѣзълъ въ двореца. Налѣлъ жива и смъртоносна вода. Погледналъ двореца отвънъ и си рекълъ:

— Такъвъ хубавъ дворець никога и никжде не съмъ виждалъ. Ако той е толкова красивъ отвънъ, навѣрно двойно по-красивъ ще е вътре. Ще влѣза за половинъ часъ, за да намѣря царската дъщеря.

И той влѣзълъ въ двореца. Вътре било отъ хубаво по-хубаво. Навсѣкжде имало украшения отъ злато, бисери и скжпоценни камъни. Никжде нѣмало жива душа. Въ най-крайната стая момъкътъ видѣлъ царската дъщеря, която спѣла дълбоко. Тя била неизказано хубава и приличала много на лика, който намѣрилъ въ гората.

Момъкътъ не можель да се нагледа на царската дъщеря. Но тя спѣла като мъртва, и той не успѣлъ да я събуди.

Минало вече времето, когато момъкът можелъ свободно да излѣзе отъ двореца. Изведнажъ се чулъ силенъ шумъ, и цѣлиятъ дворець се разтърсилъ. Влѣзло чудовището и извикало:

— Мирише ми на човѣшко месо!

— Нѣма за дълго да те смуцава тая миризма! — отвърналь момъкътъ, замахналь съ меча и отсѣкъль всичкитѣ глави на чудовището.

Но толкова много се умориль, че се отпустналь на едно свободно легло и заспаль дълбоко.

Посрѣдъ ноць се събудиль и видѣль, че и царската дъщеря е будна. Тя му рекла:

— Като уби змея, ти спаси живота ми. Сега, ако искашь, ще се оженимъ. Но азъ трѣбва да остана още три години въ двореца. Така съмъ омагьосана. Ти занеси живата вода, за да съживишь сестра ми, и остани въ оня дворець. Но нищо не казвай за мене. Ако следъ три години азъ не дойда при тебе, ти ела да ме вземешъ!

На другия день момъкътъ се ожениль за царската дъщеря.

Но той не можелъ да остане повече отъ три деня въ двореца. На третия день чулъ рева на магарето. Отишелъ при него. То му рекло:

— Време е вече да си тръгнешъ!

Момъкътъ отишелъ при царската дъщеря, отрѣзъль кжсче отъ дрехата ѝ и го взель съ себе си.

Като тръгналь да си отива, животнитѣ се били вече събудили. Когато той излѣзъль да се качи на магарето, звѣроветѣ се нахвърляли върху него и искали да го разкъсатъ. Магарето му казало да ги напръска съ смъртоносната вода. Момъкътъ ги напръскаль. Изведнажъ всички звѣрове изпопадали и не се помръднали вече.

Момъкътъ се качиль на магарето, и тръгнали да се върнатъ при другитѣ царски дъщери. Изъ пжтя магарето рекло на момъка:

— Да знаешъ, че щомъ станешъ знатенъ и могъщъ, ще ме забравишь и ще ме оставишь гладно!

— Това нѣма да стане, — отговориль момъкътъ.

Стигнали при сребърния и златния дворець. Момъкътъ напръскаль спящата царска дъщеря съ жива вода и тя тозмигъ се събудила. Дветѣ сестри се прегърнали и били честити.

Отишли при царя. Той много се зарадвалъ, като видѣль дветѣ си дъщери. Но съ нетърпение чакаль да се минатъ тритѣ години, за да

види и най-малката си дъщеря.

Момъкът станалъ пръвъ съветникъ на царя. Всички го почитали. Но мнозина почнали да му завиждатъ. Единъ отъ царедворцитѣ подсторилъ най-голѣмата царска дъщеря, за която смѣталъ да се ожени, да напрѣска момъка съ смъртоносната вода.

Дъщерята го порѣсила. Момъкътъ заспалъ дълбокъ сънь. Скрили го въ едно подземие.

Като се минали три години, въ столичното пристанище хвърлилъ котва корабъ. Съ него пристигнала най-малката царска дъщеря съ двегодишното си момченце. Тя изпратила пратеникъ въ двореца. Пратеникътъ се явилъ предъ царя и рекълъ:

— Царю честити, пристигна твоята най-малка дъщеря. Но тя каза, че нѣма да слѣзе отъ кораба, ако не изпратишъ да я срещне юнакътъ, който я избавилъ отъ страшното чудовище.

Царьтъ изпратилъ най-видния си царедворецъ. Той се качилъ на кораба, поклонилъ се на царската дъщеря и рекълъ:

— Изпрати ме царьтъ, прекрасна царкиньо, да ви посрещна и да ви отведа въ двореца.

Царската дъщеря се обърнала къмъ детето, което играло съ златна ябълка, и го попитала:

— Тоя ли е баща ти, сине?

Момчето, което било умно не споредъ годинитѣ си, отговорило:

— Не, моятъ баща никога нѣма да се кланя така низко, като тоя царедворецъ.

Пратеникътъ се върналъ въ двореца. Казалъ на царя какво видѣлъ и какво му казало момченцето на царската дъщеря. Царьтъ изпратилъ годеникътъ на най-голѣмата си дъщеря, който заедно съ годеницата напрѣскалъ момъка съ смъртоносната вода.

И на него детето казало същото, а майка му добавила:

— Ако не дойде истинскиятъ момъкъ, който ме избави отъ страшното чудовище, голѣмо зло ще врѣхлети царството, и никой отъ царскитѣ люде не ще остане живъ!

Като чулъ това годеникътъ, уплашилъ се много. Взелъ живата вода, отишелъ при скрития момъкъ, попрѣскалъ го, и той оживѣлъ.

Тозчасъ отишелъ на кораба. Безъ да се поклони, той показалъ на царската дъщеря и детето кжсчето отъ роклята, което отрѣзаль, когато напустналъ златния дворецъ.

Детето се втурнало и прегърнало младия юнакъ.

— Този е моятъ татко! — извикало детето и му дало златната ябълка, съ която играело.

Бащата и майката заедно съ обичното си дете отишли въ царския дворець. Царьтъ нѣмало кжде да се дѣне отъ радость. Той прегръщаль ту обичната си дъщеря, ту умното си внуче. Когато се научилъ, какво сж направили най-голѣмата му дъщеря и нейниятъ годеникъ, той искаль да ги накаже безмилостно, но зеть му и дъщеря му се примолили да ги прости, и тѣ останали да живѣятъ въ двореца.

Заживѣли си честито и младитѣ.

Една сутринъ зетьтъ видѣль отъ прозореца, какъ изкарватъ добитъка на паша. Най-подиръ излѣзло отъ обора неговото магаре. То било толкова отслабнало, че краката му едвамъ го държали. Царскиятъ зеть се засрамилъ много, тозчасъ отишелъ при магарето и му рекъль:

— Прости ме, вѣрни приятелю! Азь наистина, унесенъ въ щастие, те забравихъ. Но сега ти давамъ клетва, че ще изпълня всѣко твое желание. Кажи съ какво бихъ могъль да ти помогна?

Магарето отговорило:

— Сега имамъ едно едничко желание — да ми отсѣчешъ главата.

— Какъ така? За нищо на свѣта не бихъ ти отсѣкъль главата.

— Но само съ това ще ми помогнешъ, да постигна най-хубавото нѣщо, за което ми е копнѣла душата толкова много години!

Царскиятъ зеть не се съгласяваль, но магарето го молѣло толкова упорито и настойчиво, че най-сетне се придумаль. Замахналь съ сабята си и отсѣкъль главата на магарето. То тозчасъ се превърнало на красивъ князь, който рекъль:

— Благодаря ти, драги приятелю! Ти ме избави отъ зла магия. Сега вече мога да се оженя за твоята хубава балдъза, втората царска дъщеря, която обичамъ отъ дълго време.

Скоро направили сватбата. И въ двореца настанала още по-голѣма радость.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.